

TELLUS

Organ för 5-8/1974
Malmö Interplanetariska Sällskap.

TELLUS

TIDSKRIFT FÖR FORSKNING I NY TIDSÅLDER.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill sprida upplysning inom t. ex. Astronomi, rymdforskning, parapsykologi, livsåskådningsfrågor, arkeologi, svunna kulturer, Flygande tefat, U. F. O. rapporter m. m.

Det är vår förhoppning att vi ska kunna informera den intresserade läsaren inom dessa och andra områden. Vi anser det vara av vitalt intresse att man ska kunna bilda sig en sund och framförallt sann uppfattning om den komplicerade värld vi i dag lever i.

Sällskapet avhåller sina möten första fredagen i varje månad, med undantag av juli—augusti om inget annat meddelas. Kallelser tillsändas alla medlemmar om program och mötslokal.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i sällskapet. Årsavgift 10:—

För vidare upplysning vänd eder till
Malmö Interplanetariska Sällskap
Box 2012 200 12 Malmö 2.
Postgiro. 63 22 54

Ordf. E. Johansson
Tel. 040/18 37 32

Sekr. S. Svensson
Tel. 040/42 15 76

TELLUS

I Redaktionen

S.Svensson.

E.Johansson.

Årgång 5

NR 5-8 1974

Ur innehållet:

Sen sist

Världens mest otroliga.. fr fg nr

Tefatsnätet

Möte med tefat

Myt, verklighet och flygande tefat

Närobservation utanför Sorunda

11-åring besprutad av tefat

Oförklarligt men sant

30 familjer försvunna spårlöst

Mini-UFO inspekterar

UFO-rapporter

Sen sist

MIS-medlemmen N.O. Bergquist som vi minns från det fina Atlantisföredraget räckte även denna gång oss en hjälpsam hand.

En medlem med många strängar på sin lyra. Denna gång fick vi följa med på en färd, där det gällde att finna ett visst "berg" med en egendomlig utformning.

Ett berg om vilket det sades att "dagen byter namn" "medan solen passerar bakom" berget i norr".

Man fann det och fotograferade det, vilket det tidigare ej varit.

Det märkligt utformade berget i havet föreställer troligtvis Bleiksöya utanför Andøy på ca $69^{\circ} 16 \frac{1}{2}^{\circ}$ nordlig bredd.

Vi gästades också av skolans egen lektor, som finner stort intresse i MIS verksamhet.

Nämnligen lektor Sölve Arvedson, som också gärna ställer upp med att underhålla våra medlemmar.

Med ett välsorterat bildmaterial i färg, fick vi följa med på en tur till Grönland. Ett ställe som man inte hör så mycket ifrån.

Även detta material baserades på en forskningsexpedition, och med en forskares berättarkonst förde oss till ort och ställe, som nära nog fick oss att ta på oss extra ytterkläder.

Efter denna frostbitna färd fick långbordets varma drycker och dopp oss att återvända till våra breddgrader.

Ett hjärtligt tack till våra föredragshållare för en helafton.

På Återhörande.
Redaktionen.

Världens mest otroliga UFO-kontakt

Fortsättning från föregående nummer.

Ett erkännande från UFO-nauten om att "ditt folk är mycket fientligt", har kanske varit orsak till denna omfattande säkerhetsprocedur.

En av de mest förvirrande punkterna i Schirmers berättelse är, varför så många upplysningar blev givna till en ängslig och förbluffad jordmänniska.

Ett annat problem är att avgöra, hur många av dessa upplysningar som är falska samt hur många som är korrekta. Den unge Nebraska-bon har med glans genomgott alla tänkbara prov på sannfärdighet.

Dr Leo Sprinkle förklarade efter de hypnotiska konsultationerna i Boulder, att Schirmer "själv tror på realiteten av det han säger".

Lika uttrycksfulla är efterlämnade bevis på en gräsbevuxen sluttning i utkanten av Ashland. De iakttagare som kör vägen förbi stadens förra avstjälpningsplats möts av ett mysterium.

Två år efter den påstådda landningen av ett UFO finns där i marken kvar tydliga märken av ett trefotsavtryck i den mörka jorden. Tussar av gräs har virvlats samman på ett osedvanligt sätt, som om det blivit slungat runt av en intensiv centripetalkraft.

Färgen på gräset i detta område skiljer sig väsentligt från gräset i omgivningarna.

Gåtan om kontaktpersonerna är en av de mest kontroversiella i UFO-historien. Många civila och militära iakttagare tror på UFO, men reserverar sig, när någon nämner kontakter.

Man kan tydligen acceptera förekomsten av "flygande tefat", men det bör ej finnas piloter i dessa farkoster. Valet av kontaktpersoner kan kanske förklara denna tanke.

UFO-nauterna synes ha stor böjelse till att utvälja intelligensmässigt medelmåttiga människor framför högtstående regeringsambetsmän, vanliga människor framför samfundets toppskikt och människor som vanligtvis aldrig tänker på sådant som UFO:s framför

anhängare av dess existens. De irrationella, nästan idiotiska handlingarna av många kontaktpersoner har chockerat många forskare.

Många kontaktpersoner är uppenbart besatta av tanken att bringa ett "budskap" till allmänheten och låta beskeden om de gottgörande tallriksresenärerna gå vidare.

Detta missionsarbete blir ofta utfört på bekostnad av deras familjeliv, arbete och personlig välfärd. Nyckeln till mysteriet med UFO:na kan mycket väl tänkas ligga i ett omsorgsfullt studium av kontaktpersonerna.

Det är kanske också felaktigt att tillämpa jordisk logik på varelser av okänt ursprung. Om deras hjärnor och filosofi är på samma nivå som deras teknologi så är varje jordiskt geni på barnstadiet i jämförelse med dessa.

Värderingen av de psykologiska proven bristen på bevis och samtalen med polismannen lämnade projektets stab utan tillit till, att hans meddelade UFO-upplevelser var av fysiskt verklig.

Även om Condon-kommittén avfärdade värdet av hypnotisk teknik, kom många nya upplysningar om observationen till kännedom genom Dr Leo Sprinkle. Kommittén följde dock aldrig upp dessa upplysningar, ej heller gjordes några fler försök att utforska Schirmers personlighet.

Många erkända vetenskapsmän har använt denna teknik på UFO-observatörer och har avslöjat, att ett förbluffande högt antal vanliga UFO-observationer i verkligheten är berättelser om verklig kontakt med UFO-besättningar.

Efter det att Herbert Schirmer hade fått minnesbilderna från sitt UFO-rendezvous kompletterade, gav han upp sitt intresse för UFO:s.

"Man kan inte låta något övertaga hela sin tillvaro" säger han. "Jag vet vad som skett och jag tror inte att dessa utlovade framtida kontakter kommer att slå in.

Jag har nu ett utmärkt jobb, sysslar lite med jakt och njuter av livet. Men om jag någon gång skulle observera något märkligt i skyn, så kan du vara säker på att jag trycker gasen i botten och sätter full fart därifrån."

Källa: GICOFF-information.
Nr 1 och 2 1973.

Tefat snätet

Det var år 1961, som Barney Hill och hans hustru Betty Hill var på väg hem till USA efter ett veckoslutsbesök i Kanada.

De fick syn på ett flygande tefat, stannade sin bil, följde tefatet med en kikare, varpå de körde iväg igen.

I alla fall trodde de att det var detta som de upplevde. Men efter denna händelse drabbades båda två av psykiska störningar. De tvingades att söka läkare.

Makarna Hill blev anmodade att konsultera den berömda psykiatern och neurologen B Simon i Boston, då man förstod att deras psykiska hälsa var i fara.

Under hypnos berättade de nu en helt annan historia, och bådas berättelser var identiska. Det framkom bl.a. att de hade blivit stoppade, och blivit upptagna i ett tefat, och fått genomgå en inträngande kroppslig undersökning. Under hela denna procedur hade de varit försatta i hypnotisk trans. Tefatsfolket gav dem också en posthypnotisk befallning att ingenting minnas av detta möte. Men psykiaterns posthypnotiska analys bröt alltså igenom denna befallning.

Vid en av behandlingarna med fru Betty Hill, ritade hon på begäran av läkaren en stjärnkarta som hon hade sett i tredimensionellt skick inne i tefatet.

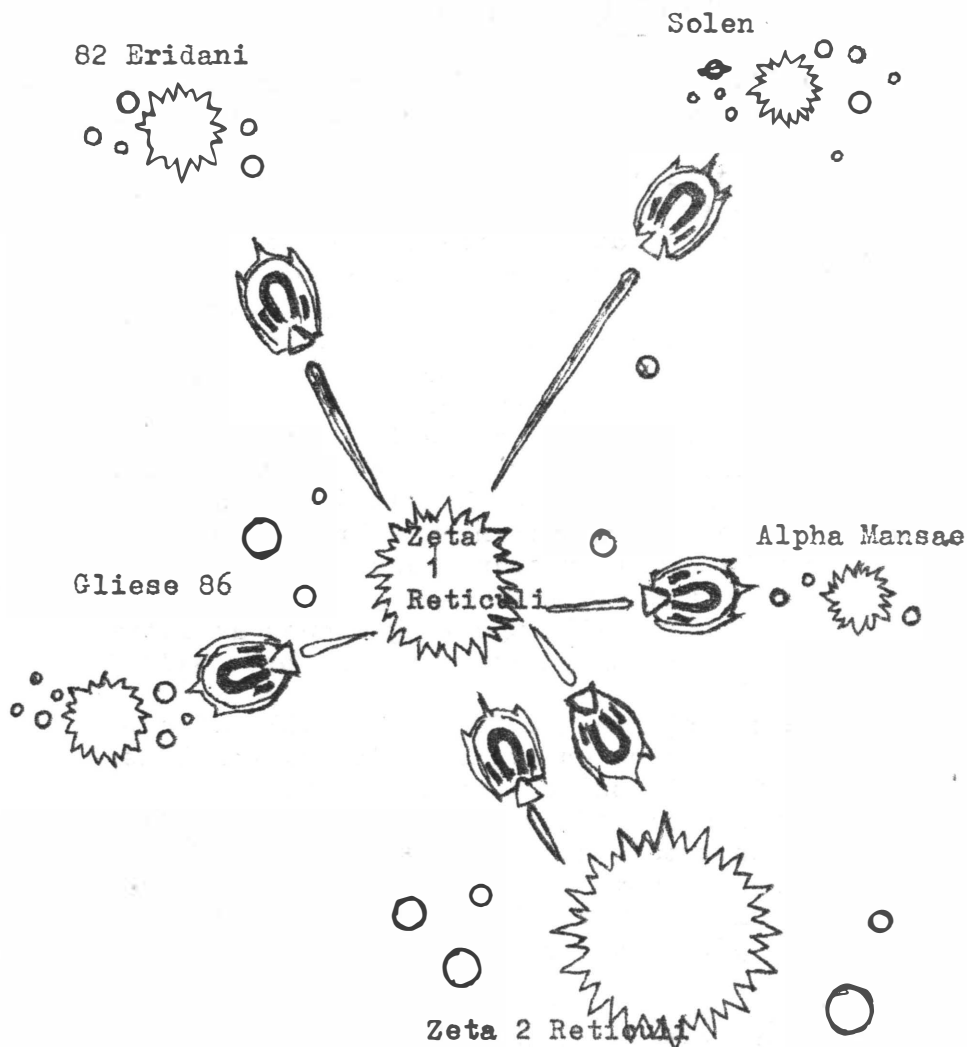
Denna karta intresserade Marjorie E Fish, som satte igång att bygga en tredimensionell modell av stjärnhimlen i det området, som stjärnkartan kunde antas täcka. Kartan skulle helt enkelt omfatta alla stjärnor som låg på högst 33,6 ljusårs avstånd från vår sol i alla riktningar.

Modellen kom att bestå av 256 kulor upphängda i trådar (som har blivit fotograferade i stereoskopisk färg för framtida bruk om så behövs) och skapades under medverkan av en rad astronomer.

Men att leta fram fru Hills stjärnbild ur detta var som att leta efter en nål i en höstack, framhåller Fish.

Eftersom tefatsvarelserna var humanuیدا, så började man att utifrån sannolikhetsberäkningar att utesluta sådana stjärnor, som inte kunde tänkas ha planeter med liv av det slag som det rörde sig om.

På det sättet kom man fram till att det fanns 62 tänkbara stjärnor. När man kommit så långt fann man snart

Detta visar en liten del av världsaltet sett från stjärnorna Zeta 1 och Zeta 2 Reticuli. I högra hörnet ser vi vår egen sol. Från de planeter som cirklar kring de båda solarna i förgrunden skulle man ha öppnat handelsförbindelser med planeterna i andra solsystem. Stjärnbilden Reticuli kallas på svenska för Nätet, och finns på södra stjärnhimlen, kan alltså ej ses på våra breddgrader.

den stjärnkarta i modellen, som Betty Hill hade sett i tefatet.

En av tefatsbesättningens medlemmar hade sagt att linjer på kartan mellan de olika solarna utgjorde handelsrutter, om de var tjocka, och forskningsrutter, om de var streckade.

Med detta i minnet kunde man fastslå att tefatsfolket tycktes utgå från solarna Zeta 1 Reticuli och Zeta 2 Reticuli mellan vilka tjocka streck tydde på våldig handel.

Men dessutom var liknande streck för handel dragna från Zeta 1 Reticuli till solarna Gliesi 86 82 Eridani, Alpha Mansae och till vårt eget solsystem!

Så nog tycks kartan som fru Betty Hill ritade upp under en posthypnotisk behandling sannerligen innebära ett helt nytt kapitel i de flygande tefatens historia.

Källa: KvP 21/4 1974.

.....

Möte med tefat

I början av år 1971 fick kärnfysikern Stanton Friedman ett telefonsamtal till sitt hem i Redondo Beach, Kalifornien, som gav honom kontakt med en av de märkligaste UFO-observationer som rapporterats.

Den som ringde var A P Wheeler, som hållit tyst i många år om vad han sett med hänsyn till sin brors framskjutna ställning.

Alltför ofta ger UFO-rapporter endast några få data kring observationerna, sällan kvalificerade värderingar. Så är det inte i detta fall, vilket dramatiskt illustrerar varför kärnfysikern Stanton Friedman är övertygad om att flygande tefat är verkliga, utomjordiska farkoster som gör observationer här på Jorden.

Det var en dimmig kväll i februari 1954, klockan var omkring 19. Inget som helst hade kunnat förbereda ing. Wheeler på vad som väntade efter nästa vägkrök

på bergsvägen..... -Jag körde upp genom bergen och tänkte på en mängd andra saker, när jag fick se detta stora föremål ligga till hälften in över körbanan med den andra halvan ut över vägkanten.

I skenet från mina strålkastare framträdde det i en underlig, grådaskig färg, något påminnande om titan som i dag används av flygvapnet för många av våra konstruktioner.

- Det såg ut som två tefat lagda mot varandra, täckte nästan hela vänstra körbanan och fyra meter av vägkanten. Jag fick ett utmärkt tillfälle att bedöma det mot vägbeläggningen och den vita linjen, och uppskattade att det mätte drygt åtta meter i diameter.

-Jag blev överrumplad, bromsade snabbt och stannade ett tiotal meter från objektet. När jag så satt där och blinkade några sekunder hade jag en bestämd känsla av att det fanns en lucka på den sida som var vänd åt mig, alltså söderut, som hade dragits in på sin plats och stängts alldeles när jag träffade på skeppet.

- Men det underligaste var de "bokstäver" eller symboler på luckan som framstod som mörka t.o.m. mot den ganska mörka ytan i övrigt. Det var breda tecken, jag kan inte säga om de var målade eller ej.

De lyste inte men framträdde ändå tydligt, omkring 20 cm höga, på den mörkgrå luckan som jag uppskattade till ca 90 cm i höjd.

- Det lyste inte om föremålet och inget ljud hördes. Min bil påverkades inte, motorn spann och ljuset hade full styrka. Farkosten var absolut jämn utan utskjutande delar. Där de två "faten" möttes fanns ingen fals eller skarv, det var bara lätt trubbigt i ytterkanten.

- Detta uppfattade jag på några få sekunder. Sedan började farkosten darra på den plats där den stod men höjde sig tydligen eftersom gruset på vägkanten kom i rörelse. Lite större stenar började rulla nerför sluttningen. Småstenar under skeppet sprutade som vid en rivstart.

- Sedan skakade föremålet till och gav sig iväg, tvärs över vägen och ut över dalen. När det lättat helt från marken, tippade det över något åt mitt håll och sköt sedan iväg mot nordost.

Det försvann sedan helt och hållet, och jag såg hur den avrundade formen tonade bort i mörkret.

- Hela episoden, från det jag stoppade bilen tills det skeppet försvann tog omkring en halv minut. Det var snabbt förbi. Man upptäcker något och vet med sig att det gäller att titta fort, för man får aldrig någon ny chans.

Wheeler skulle få en ny chans fast han då inte visste det. När han samlade tankarna innan han fortsatte färden, återkallade han i minnet allt han hade sett och känt, särskilt intrycket av luckan på skeppet som slagit igen vid hans oväntade ankomst. De underliga symbolerna på luckan hade nu etsat sig fast i hans minne så att när han såg dem på en annan mystisk farkost år 1956 kunde han upptäcka en liten förändring.

När han kom fram till huset (hans vän var ej inne) tog Wheeler sig in med en reservnyckel och drack en kopp kaffe. Sedan gick han till sängs men kunde inte somna.

De underliga symbolerna snurrade i huvudet på honom, den lutande siffran " 8 " med en punkt framför, figuren i mitten som såg ut som "f" och det tredje märket som var ett "M" med öglor. Vad kunde de betyda, undrade han.

De var lika främmande som farkosten i övrigt och ökade bara mysteriet. Han försökte slå bort det ur tankarna och långt senare föll han i lätt sömn.

Men klockan tre på natten väcktes han av ett ljudligt surr som tilltog i styrka tills, som Wheeler uttryckte det : "Jag kände det som om jag var inuti klanglådan på en gitarr."

Han sprang ur sängen och förbi sin väns rum just som denne tittade ut för att fråga vad det var för ett oljud, kom nerför trapporna precis lagom för att ute på gården hinna se ett blinkande sken som plötsligt försvann.

De högfrekventa vibrationerna höll på ytterligare någon minut och dog sedan plötsligt ut. Han kunde inte avgöra om ljudet kom uppifrån eller nerifrån i dalgången. På morgonen upptäcktes att transformatorn, som låg ganska nära stugan och hade en 15 000 volts ledning till Running Springs, gav ifrån sig rök. Elströmmen hade brutits på en lång sträcka. När reparatörer från elverket kom frågade Wheeler dem vad som hänt.

De hade noterat spänningsfall på natten samtidigt som Wheeler hört surret, men betecknade detta bara som "ett sånt där fel" som det kan bli på en transformator.

Men Wheeler hade en annan uppfattning.

När Stanford Friedman frågade honom vidare om detta omtalade han: -Jag tror att mina andra iakttagelser hängde samman med spänningsfallet. Det fanns ingen enkel förklaring till surret - en stor transformator som råkar i olag surrar genom att lamellerna i den vibrerar och fortsätter surra ännu mera medan lindningarna bränns ned. Ljudet dör inte ut på det sätt jag hörde.

DET SKADADE TEFATET.

År 1956 såg Wheeler en helt annan sorts strömbavbrott: En utomjordisk farkost i svårigheter som fick "draghjälp" av ett annat UFO till ett mål högt upp i skyn, kanske till ett moderskepp.

Säger man att Wheeler måste haft en väldig tur för att få se mer än en silverskiva på nära håll kan man inte hålla med om detta. Det andra mötet med ett UFO gav honom nämligen skador för livet.

Det var en glödhett augustidag i San Luis, Arizona. Wheeler var på sin gård nära mexikanska gränsen och arbetade med svetsning. En mexikanare som hjälpte honom hade gått hem för siesta vid middagstiden.

På omkring 700 meters höjd flög ett bombplan av typ Canberra på en rutinflygning.

Wheeler var van att se dem. Men när han denna gång kastade en blick uppåt, med handen som skydd för den brännande solen, blev han på det klara med att bombplanet inte var ensamt.

- Jag tittade söderut och väntade att få se planet vända mot norr igen som vanligt. Men plötsligt planade det ut och girade åt vänster. Jag undrade något vad det berodde på och fick då se en fläck alldeles bakom stjärtpartiet.

- Först trodde jag att planet bogserade en målfigur men när jag tittade närmare på den skivformade fläcken förstod jag att det var fel. Inte heller kunde det vara - vilket jag också tänkte på - en raket som följde efter flygplanet.

- Bombplanet ändrade nu kurs direkt mot sin bas Yuma.

Det andra föremålet hängde efter, precis som om det nyss fränkopplats. Sedan bromsade det upp och en glödande, elliptisk massa sänkte sig ner mot södra utkanten av mina ägor, fladdrande fram och tillbaka.

- Jag trodde att jag fått solsting, drog mig in i skugga, tog en vattenslang och lät vattnet rinna över huvudet, men tittade fortfarande ditåt.

- Rökpuffar slog ut åt alla håll, svarta precis som den värsta dieselrök. De kom inte rytmiskt och nådde inte så värst långt bort från flygkroppen.

± Så sjönk det till ett par hundra meters höjd och hängde där, på bara några hundra meters avstånd.

- All röken skymde det inte. I mitten kunde man se en lysande blå fläck, t o m i det skarpa solskenet. Det blåa var så lysande som plasma, joniserad gas.

- Jag måste ha observerat det i drygt två minuter medan jag funderade på vad jag skulle göra. Närmaste kamera fanns hos en vän ett par kilometer därifrån. Inget levande fanns inom synhåll. Farkosten hängde där gungande, spydde rök och var alldeles tydligt i svårigheter.

Medan Wheeler flyttade sig in i trädskugga på vänstra sidan av huset började farkosten stiga, mycket långsamt och fortfarande starkt rykande. Han gick förbi sin svetsutrustning och tog impulsivt på sig svetsglasögonen.

Då fick han ännu tydligare se hur UFO:t desperat försökte ta sig från vår planets yta.

- När jag såg mot den lysande blå fläcken såg jag något som påminde om lindningen på en stor elektrisk motor men i stället för trådar var det rör som föreföll ha orange färg. Rören var lagda mot varandra, det ena stack in i det andra, och uppdelade i sektioner inom den runda kroppen. Sex stavar stod mot dessa sektioner och inuti dem tycktes plasma flyta runt i rören.

Det var tydligen så det fantastiska blå skenet uppstod.

Med skyddsglasögonen på var det som om jag sett rakt genom ytterhöljet, farkosten verkade nästan genomskinlig.

- Jag kunde inte se varifrån röken kom. I den vinkel jag iakttog det såg jag in genom underdelens yttre kant.

Det är möjligt att det var något annat i överdelen.

- Den farkost jag såg 1954 hade ungefär samma form, men var mycket mindre. Den trubbiga kanten var likadan.

- Skeppet steg nu mot nordväst i 45 graders vinkel och blev till en liten fläck. Jag tog av mig skyddsglasögonen och stod och tänkte över vad jag egentligen sett, då plötsligt - PANG. På ett ögonblick var det tillbaka på samma plats och nu var röken värre än någonsin förut.

- När jag tog på mig skyddsglasögonen igen kom ett nytt skepp i precis samma bana, och detta var det inget fel på. Det hade en matt orange färg.

-SEDAN SÅG JAG NÅGOT SOM VERKLIGEN SKAKADE MIG.

-PÅ ÖVERDELEN AV DET NYA SKEPPET FANNS TVÅ LIKADANA SYMBOLER SOM JAG SETT PÅ UFO:t SOM LÅG VID VÄGEN 1954.

- Den lustigt lutande siffran "8" var sig lik, men punkten framför hade fått en bred ring kring sig.

Något litet "f" såg jag inte, men ett "M" med öglor, precis likt det förra. Allt framstod som mörkt mot den glödande bakgrunden.

Den nya farkosten manövrerade sig sakta och försiktigt in under den första tills den kan ha varit 20 metret under. Då började de båda sakta stiga, i exakt samma bana som de kommit ner, nästan som om det funnits ett spår där.

- Jag kunde nästan känna den enorma energiutvecklingen när de drog iväg mot sitt mål. Det gick väldigt sakta till en början, mensedan smalt de snart ihop till två små lysande prickar och försvann.

Wheeler gick sedan ner till den plats på sina ägor över vilken de två farkosterna hängt. När han kom dit började huden klia, en irriterande känsla. Bara efter ett par meter till kom han in i en "underlig, kall ström, den mest förlamande kyla", han känt.

Det verkade inte klokt att en iskall luftström kunde uppstå en sommardag i Arizona med fyrtio graders hetta.

Han tumlade tillbaka från denna kyla men fick då en svidande känsla i ryggen som drev honom framåt igen.

Nu försökte han på olika ställen komma ur den kalla luftströmmen som var omkring fem meter i diameter.

Han såg ingenting, inget moln ingen rörelse, kände endast polarkylan mot sin kropp.

När han slutligen lyckades tränga sig ut sved hans ögon, hans synbilder förvrängdes och han började kräkas.

Han undrade på nytt om han fått solsting men ~~angog~~ sedan att han måste ha hamnat i en zon av (elektriskt laddad?) kalluft som bildats under de två farkosterna.

Detta var bara början till hans besvär.

Den natten fick han diarréanfall som sedan återkom under tre år. Behandling på de bästa sjukhus i Kalifornien kunde inte helt återställa honom till full hälsa.

Han fortsatte arbeta men magrade och kände sig alltid trött.

Först år 1961, på ett specialiserat sjukhus i Palo Alto, diagnostiserades sjukdommen utförligt.

Läkarna var förbluffade över hur den uppstått.

Inte heller kunde de förklara hur den uppstått underliga röda fläckar på hans inälvor.

Wheeler är ett mycket värdefullt ögonvittne. Med sin bakgrund som maskiningenjör och förmåga att jämföra det okända han ställdes inför med vad han vet om vår världs teknik gav han många värdefulla detaljupplysningar.

När vetenskapsmannen Stanton Friedman visade Betty Hill (från en av de mest välkända "kontakthistorier" vi har, Barny och Betty Hill-fallet) de symboler som Wheeler beskrivit, svarade Betty snabbt och säkert, att den lutande siffran "8" med en punkt framför var ett av de tecken hon sett i en bok ombord på det UFO hon och hennes man mötte.

Det har också spekulerats i om det UFO som följde efter bombplanet fick en mängd kolväten kondenserade på sin yta (bombplanet kan t ex ha tömt en del av sitt bränsle).

Denna kolvätesfär skulle då ha kunnat reducera den elektriska potentialen hos det utomjordiska skeppet och tjock svart rök torde ha bildats när kolväten brändes av.

Källa: GICOFF nr 3-4 1973.

Myt, verklighet och flygande tefat

Världen är mer än vad den ser ut att vara. Det är grundtemat i alla existerande myter. Det klassiska eposet om Zeus och Prometheus (1), det religiösa sökandet skildrat i bibeln, Shavers berättelser om Deros och de flygande tefatens teknologiska drama.

Alla berättar om krafter och makter utanför människans räckvidd.

Människan har alltid konfronterats med det stora okända vid gränsen till hennes medvetande.

"Den andra världen" som existerar bortom dessa gränser är ständigt aktiv och inkräktar i människans omgivning i form av skilda paranormala fenomen. Dessa fenomen innefattar "flygande tefat" vilka opererar omkring och ovanför oss utan att lämna beviskraftiga spår, och underliga "varelser" som viskar till människans undermedvetna utan att någonsin kunna lokaliseras.

Historiskt sett, skapar möten med dess fenomen mystiska sammanslutningar. Dessa sammanslutningar, betingade av kulturella förhållanden, ger upphov till mytologiska idéströmmningar. Myterna blir en hjälp att förstå "den andra världens" aktiviteter, och förklara den med mänskliga begrepp.

Följaktligen blir "den andra världens" visdom och faror en integrerande del av människans arv.

Tolkningar av myter

Den forna metoden att förklara paranormala fenomen var bokstavlig. Upplevelser av dessa fenomen accepterades för vad de syntes vara. Oförmögna att inse att dessa upplevelser var anpassade till deras psykologiska och kulturella sammanhang, accepterade de forntida människorna de myter de själva hjälpt till att skapa, som bokstavlig sanning.

En lång tid av ouppfyllda förväntningar och oövisade påståenden har lärt oss att inte göra samma misstag igen.

Det moderna sättet att nalkas paranormala fenomen är en exakt anti-tes jämfört med det som tillämpades av forntidens människor. Eftersom de "flygande föremålen" aldrig fångades och de underliga "gudarna" aldrig kunde hittas, försökte den moderna mentaliteten kategorisera dessa fenomen som icke existerande.

"Flygande föremål" blev misstolkningar av naturliga fenomen, och tillhörde astronomernas och fysikernas domäner. De främmande "besökarna" förklarades som komplexartade föreställningar i störda människors sinnen, och blev därmed psykologernas och psykiatrikernas områden.

Ingen av dessa tolkningar ger rättvisa åt upplevda fakta eller logikens grundvillkor. Trenden från bokstavlig till psykologisk tolkning var emellertid förutsägbar. När man inte kunde lokalisera det som den gamla läran skildrade, tog den nutida människan det slutliga steget och vägrade att ge det objektiv giltighet.

Efter att ha lärt sig behärska flygkonsten, utforska jorden och haven, och färdas i rymden, har människan dragit slutsatsen att det helt enkelt inte finns någon plats som skulle kunna tillmätas "gudarna" och deras "tefat".

Eller finns det? Vi måste vara försiktiga. Vi måste förstå att resultaten av ett sökande till stor del är beroende av vad man letar efter. Kanske människan har letat efter fel sak? Hon har verkligen sökt överallt efter "gudarna". Men "överallt" har har omedvetet begränsats till vad människan av vana tänker på som någonstans. "Någonstans", betyder för människan en vanlig fysisk plats.

Detta sökande efter en "plats" är vad som motiverar forskare att söka på månen och planeterna efter de "flygande tefaten".

Men medan de granskat fjärran världar, har de undgått att märka att vetenskapen börjar bekräfta vad de forntida myterna förklarade: Att på jorden finns mer än vad vi hittills räknat med. Detta "mera" är inte en plats i vanlig bemärkelse, vilket är orsaken till att nästan alla förbisett den.

Vad är verklighet

Det första vetenskapliga tecknet på att den verkliga världen var mer än vad den morderna människan visste gavs av fysikern. Utrustad med ny teknik och elektronisk apparatur, upptäckte han något märkligt i fråga om den fysiska världens struktur och krafter! något som han ännu inte insett den fulla betydelsen av. Sir James Jeans sade i ett uttalande: "Den nya fysikens experiment och ekvationer bevisade att världen består av mer än materiella beståndsdelar vilka, även om de är lika verkliga som de materiella, inte direkt påverkar våra sinnen. Dessa beståndsdelar finns i själva verket utanför vår rymd-tid-erfarenhet."

Dessa icke-materiella beståndsdelar innefattar: 1. Elektromagnetiska fält. 2. Strålning av olika energi och intensitet. 3. Energi-utflöden på olika frekvenser (som t.ex. infraröd, ultraviolet, mikrovågor etc.) 4. Rymden i sig själv. Det vi uppfattar som fullständigt vakuum har bestämda egenskaper som kan definieras matematiskt. Dessa matematiska beskrivningar kommer att visa sig vara abstrakta framställningar av en struktur så fin och subtil att våra nuvarande elektroniska instrument inte kan analysera den.

Icke-materiella beståndsdelar går ej att se eller röra. De är kända genom sina indirekta effekter på vår fysiska omgivning. Dessa effekter kan mätas.

Mätningarna påvisar deras beskaffenhet, vilket bevisar deras existens. Eftersom de inte går att ta på, styrs dessa "världar" av okända förlopp - förlopp som vi endast delvis kan få en glimt av när delar av dem indirekt inkräktar på området för vår uppfattningsförmåga.

Kända och okända processer skapar säkerligen ett enhetligt system. Vetenskapsmännen har inte lyckats att dra upp grundlinjerna för detta system, eftersom de vet så lite om dess osynliga delar. På detta sätt förenar vetenskapsmännen nya erfarenheter med vad som redan är känt på ett så konsekvent sätt som möjligt.

Den djupare bild som växer fram bakom dessa hän-synstaganden är denna: Vad vi ~~erfar~~ som "materia" är endast en aspekt av en större verklighet. Den så kallade fysiska världen är bara det som våra begränsade sinnen skurit ut ur denna verklighet.

Det våra sinnen utesluter utgör en förfinad utvidgning av jordmateria i vilken en osynlig men organiserad verksamhet med karaktäristisk natur kan existera och utvecklas.

Är detta "tefatens" och gudarnas" hem, som genom världshistorien, inte lämnat några fysiska bevis för sin existens?

Bitarna börjar nu passa ihop. "Tefaten" undgår ständigt våra försök att fysiskt bevisa deras existens eftersom de inte är en del av vår fysiska värld. Människan har aldrig funnit de forntida "gudarna", onda "deros" eller dagens "rymdmänniskor" därför att ogripbara varelser inte kan lokaliseras.

Tefatskontakter

Om "tefatens" ursprung är denna osynliga värld som omger jorden, består de av materia som inte direkt kan uppfattas av våra fysiska sinnen. Observationer och upplevelser av dem måste därför röra sig om indirekta vägar till närmande. Det finns två sådana sätt. Ett förklarar de fysiska effekterna vilka följer på många "tefatupplevelser". Det andra avslöjar hur "innevånarna" i "den andra världen" kontaktat människan genom hela historien utan att lämna beviskraftiga spår av sin existens.

Fysiska tefatseffekter.

Även om de är direkt osynliga för våra sinnen,

skapar "tefaten" indirekta fysiska effekter som kan observeras och upptäckas med konventionella metoder.

Eftersom de ogripbara beståndsdelarna i tefatens värld är "nivåskillda" i relation till de materiella delarna av vår värld, skapar tefatsaktivitet i vår fysiska omgivning då och då "nivåskillda effekter.

Bland dessa märks elektromagnetism, strålning, gravitation, jonisation och plasmafenomen. Observatörer och elektronisk apparatur uppfattar inte själva "tefaten" objektivt, utan ser snarare de indirekta störningarna tefaten alstrar i vår fysiska rymd-tid-tillvaro.

Eftersom tefatshändelserna är "nivåskillda" med hänsyn till de fysiska elementen i vår värld blir de därför "förfinade i förhållande till den normala mänskliga uppfattningsförmågan. Detta betyder att tefatsvärldens struktur är så fin att aktivitet som utgår därifrån undgår vår direkta upptäckt.

Är det möjligt att sådan aktivitet kan nå medvetandet under speciella förhållanden?

För att hitta bevis för sådan "förfinad" kontakt, måste vi titta på psykologins forskningsområde.

Vårt sökande blir inte förgäves. Vi finner att den forskningen upptäckt en objektiv nivå i det mänskliga psyket.

Vad man funnit är att under ett virrvarr av subjektiva element i enskilda människor finns "självstyrande symboler" (autonomous images) vilka uppenbarligen äger objektiv existens.

Djuppsykologi och hypnos avslöjar inte bara personlighetskonflikter och illusioner, utan också mystiska "varelser" och "platser".

Dessa avspeglade urtyper har visat sig vara objektiva, konsekvent genom historien.

Med andra ord: en del typer av psykologiska upplevelser visar samma kännetecken som de

äldre mytologiska upplevelserna och dagens tefats-upplevelser.

Psykologerna drar slutsatsen att de inblandade föreställningarna antingen är a) indikationer på masspsykos eller b) medärvda erfarenhetsmönster, eftersom ingen yttre källa för de "självstyrande avbilderna" ~~representerar~~ någonsin har hittats.

Det är lätt att inse orsaken. Dessa "symboler" representerar en aktivitet vilket normalt är osynlig och så subtil med hänsyn till vår fysiska världas intensiva stimuli, att de bara registreras i människans allra djupaste undermedvetna.

Den moderna psykologins s.k. "kollektiva undermedvetna" är inget mindre än en sublim dörr till den immateriella värld som fysikerna är så upptagna med att kartlägga på ett annat plan.

"Gudarna" och "tefaten" besöker oss förmodligen oftare än vi anar.

De existerar endast en frekvensnivå ifrån oss, i vårt medvetandes bakgrund, i väntan på någon utlösande situation som kan föra dem fram i focus.

Detta tillstånd har något samband med "observatörens" psykologiska tillstånd vilket är orsaken till att "gudarna" tycks selektiva i sina kontakter och ger upphov till både mystiska upplevelser och "tefat".

Sålunda kan vi förstå varför dessa upplevelser skapar symboliska myter snarare än bokstavlig sanning.

Undersökning av falsarier._

Somliga s.k. "psykiska upplevelser" är objektivt verkliga. Alla personer som påstår sig "höra röster" och/eller "se" underliga varelser är inte bluffmakare eller galna. Dessa synpunkter förklarar bl.a. varför en observatör av ett "genuint tefat" kan rapportera livfulla detaljer medan hans foton bara visar lysande eller suddiga former.

Även om han upplever mer "ser" hans kamera endast de indirekta effekterna "tefatet" skapar.

Till och med den ärliga kontaktmannen eller mystikern kan inte "ta med sig" fysiska bevis för sin upplevelse.

Han har genomträngt en värld vilken övergår "materien", som människan uppfattar termen. Lik väl som fotografier av detaljerade "tefat", i sig själva är bevis på bedrägerier, är påståenden om tefatsdelar eller föremål från rymden bevis mot sig själva.

I början av denna artikel nämnde vi det "stora okända" som konfronterar människan vid gränserna för hennes erfarenhet. Detta okända består inte enbart av slumpmässiga krafter. De sammantagna bevisen från mytologi, fysik, religion och "flygande tefat" avslöjar att här finns en organiserad men osynlig aktivitet.

En aktivitet lika gammal som jorden själv.

Källa: Flying Saucers, nr 54 Okt 1967

Kredit: UFOLOGEN nr 13 jan-feb 1974.

::

Närobservation utanför Sorunda

Klockan 00.05 den 31/12 1973 erhöll jag (HB) ett telefonsamtal från en man som tidigare rapporterat ett antal händelser av vilka en del fått en naturlig förklaring.

Mannen, Arne Andersson (fingerat namn), ringde från en telefonkiosk i Ösmo. Han påstod att han såg ett lysande föremål som han tyckte följde bilen. På den beskrivning Arne gav fick jag uppfattningen att det rörde sig om en planet.

Någon större lust att göra en fältundersökning mitt i natten, för att identifiera en planet, hade jag inte varför vi slutade samtalet.

Dagen efter ringde Arne Andersson och berättade vad som hänt honom under natten. Han hade varit på hemväg från sin bror i Stockholm när han strax utanför Ösmo fick syn på ett lysande föremål.

Kort därefter ringde han mig från telefonkiosken och jag förklarade att det troligen rörde sig

om en planet. Arne, som var mycket upphetsad, hade inte övertygats av min förklaring.

Han hade därför inte vågat ge sig av hemåt förrän flera timmar senare.

Klockan 04.20 befann han sig på vägen mellan Nynäshamn och Sorunda (se kartan), alldeles intill en plats vid namn Djursnäs.

När han med sin bil passerade denna plats brakade det plötsligt till i luften och ett intensivt blått sken lyste upp bilen och omgivningen. Arne saktade farten och vevade upp ena sidorutan.

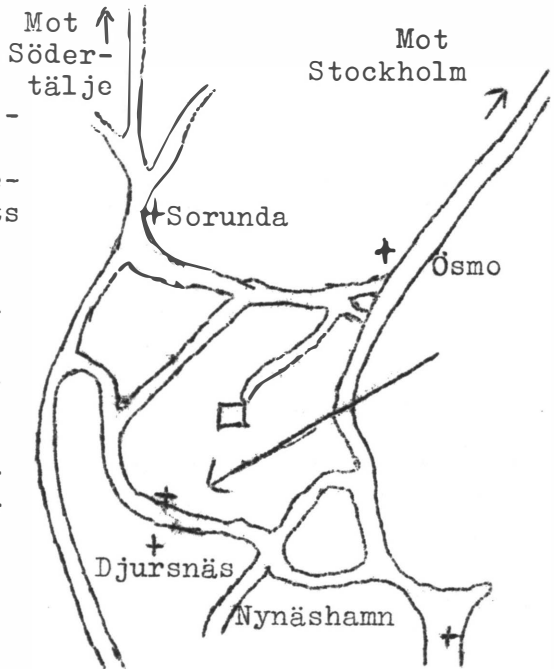
I det intensiva skenet fick han syn på ett stavformat föremål som sakta flöt förbi bilen och ut över en åker. Arne beskrev föremålets relativa storlek som ca $1/2$ meter långt.

Staven som syntes avge en vitgrå rök var inte självlysande utan syntes endast i det starka blåa ljuset. Skenet försvann efter ca 20 sekunder.

Arne blev nu mycket rädd, "nästan grinfärdig", som han uttrycker det och ringde från närmaste telefonkiosk till sin bror som fick följa honom hem.

Vid första anblicken tedde det sig möjligt att förklara den här observationen ur psykologisk synvinkel. Arne Andersson var ju mycket uppskärad vid händelsen. Observationen blir dock genast intressantare vid jämförelse med en annan händelse som inträffade samtidigt i Valdemarsvik.

I Norrköpings Tidningar den 3 januari kunde man läsa följande notis: Vad hände på himlen ovan

Valdemarsvik? - Vad var det egentligen för mystiskt vi blev vittne till?

Det frågar sig Valdemarsviksborna Alf Andersson och Östen Österberg som anser sig ha sett ett himlafenomen av egendomligt slag.

Det uppenbarade sig strax efter klockan fyra på måndagsmorgonen just då Andersson och Österberg skulle stiga in i bilen för att bege sig till sina arbeten i Gusum.

-Vi hörde en skarp knall rakt ovanför våra huvuden, berättar Alf Andersson. När vi tittade upp såg vi en intensivt lydande blixst med blåaktigt sken. Blixten delade sig i två banor varefter ljusa punkter framträdde högt uppe på himlen.

Punkterna påminde om lanternerna på ett flygplan, men ett sådant kunde det inte vara frågan om.

Vi hörde ju inget flygplansbuller.

Så plötsligt avlägsnade sig ljuspunkterna från varandra med hög hastighet. åt rakt motsatta håll.

När vi kom fram till Gusums bruk talade nattvakten Bertil Johansson om för oss att han sett precis samma sak. Finns det någon som kan ge oss en förklaring på vad som hänt däruppe i skyn?

Slutsats

Förutom samband i tid ter sig observationerna i viss mån vara av samma karaktär.

Knall - blått sken - föremål. Området kring Ösmo-Sorunda är mycket välfrekventerat på UFO-händelser.

Att fenomen av det här slaget uppträder samtidigt i vissa områden har påtalats av flera ufologer.

Undersökningarna i frågan är dock ännu så länge få och osåkra. Dessa observationer får tills vidare stå som icke identifierade.

Källa: UFOLOGEN Nr 13 jan-feb 1974.

.....:

11-åring "besprutad" av tefat

Medlemmar ur föreningen Turun i Åbo har dokumenterat en påstådd observation av en "svävande varelse" och ett tefat som "sprutade" en vätska över vittnet - en ung grabb.

Usko Heinonen i föreningen har sammanställt en ca 14 sidor lång redogörelse för fallet som publicerats i tidskriften "Humanoidien Maaailma".

Vi är stort tack skyldiga tidskriftens utgivare Reije Sjögren för hans tillåtelse till vår medarbetare Jarma Heinonen att översätta rapporten, som här återges i ett koncentrerat sammandrag.

Händelsen inträffade torsdagen den 30 september 1971. Marttilla-grabben Anssi Hakala, då 11år, cyklade hemåt på en smal skogsväg.

Han hade varit hos en kusin, som hade födelsedag.

När han kom till ett litet skogsområde, omkring 600 meter från hemmet, började händelserna.

Vägen som var fylld av gropar och vattenpölar av allt regnande, gjorde att Anssi hela tiden tvingades koncentrera sig på var han körde.

Han skulle just cykla runt en stor pöl och råkade titta neråt, då han märkte - lite snett bakåt - en fot som befann sig i jämnhöjd med hans egen fot.

Den främmande foten var grönaktig, ungefär lika stor som hans egen. (Skonummer 34) Anssi sa, att foten verkade "klumpig", ungefär som astronauternas fotbeklädnader. Anssi vågade inte titta mer, utan cyklade vidare så fort han någonsin kunde för att komma därifrån, rädd som han var.

Mitt uppe på ett backkrön märkte han en hand som hängde mitt framför ögonen. När Anssi höjde blicken drog sig handen uppåt.

Anssi vände sig blixtnabbt bakåt för att se vad det var för något och såg då en stor, grön varelse

som svävade bara något tiotal centimeter över cykelns pakethållare.

Varelsen svävade i sittande ställning med fötterna 20-50 cm över marken. Anssi hann titta på varelsen en stund, som under tiden drog sig tillbaka något.

Då vägen ju var dålig och cykeln i rörelse, måste Anssi titta framåt. Under tiden försvann varelsen, men ändå hann Anssi göra några iakttagelser:

- Handen, som han haft framför ögonen, var ganska stor. Fingrarna var tunna och ovanligt långa.

Hela varelsen var onormalt lång (ca 180 cm) och smal. Enbart benen upptog $\frac{2}{3}$ av hela kroppslängden.

Armarna räckte ända ner till knäna.

Varelsens skuldror var smala som en "flaskhals" och huvudet stort. Inget hår på huvudet, ej heller några öron eller ögonbryn.

Istället för näsa och mun hade den några små "sprickor" - en vertikal istället för näsa, en horisontal istället för mun.

-Ögonen påminde om två stora lampor och glödde med ett vitt ljus. De var helt runda.

Varelsens färg var helt och hållet grön, ljusgrön med några mörkare fläckar.

När varelsen försvunnit tittade Anssi sig omkring och fick då syn på ett svävande föremål bakom sig, ungefär i höjd med trädkropparna. Föremålet var blankt, metallfärgat. Diameter ca 6-7 meter; kupigt på undersidan och runt kanten löpte en slags "krans" eller "vinge", som var bredare i "fören".

Föremålet närmade sig Anssi snett bakifrån, från höger sida. Anssi gjorde allt för att hinna undan det. Han hörde ett ljud som påminde om "två rostiga järnbitar som gnids mot varann".

Ljudet var mycket starkt och lätt hörbart då allt omkring var tyst. Då föremålet stannade till ovanför Anssi upphörde ljudet.

Enligt senare mätningar förföljdes Anssi av objektet längs en sträcka av omkring 200 meter och det håll sig då hela tiden ovanför honom. Eftersom vägen är smal tvingades de då och då att vika undan för träd och grenar som kom i dess väg.

När föremålet kommit ner till fem meters höjd, ökade det också höjd samtidigt som det började spruta en slags vätska över Anssi. Vätskan "väste" då den for genom luften och likaså när den träffade på Anssis händer och i hans ansikte. När den tog på huden kändes det som en "kittling". som dock slutade innan han kom hem.

En plötslig sväng i 90 graders vinkel och föremålet flög bort mot sydost. Anssi såg aldrig föremålet från någon annan vinkel än underifrån och kan därför inte beskriva dess "ovansida".

Tiden som förflöt mellan varelsens försvinnande och det ögonblick då Anssi först upptäckte föremålet var så kort att varelsen, enligt Anssis uppfattning, omöjligt kunde ha "hunnit in i" objektet.

Varelsen försökte aldrig att på något sätt kontakta Anssi - det fanns inget i situationen som kan tolkas som kommunikation.

Den 3 oktober upphittades en trasig radiosonballong, hängande i ett träd ca en mil från platsen. Det är dock helt osannolikt att det var denna Anssi påstår sig ha sett:

- Observationen gjordes längs en smal skogsväg med skog på bägge sidor.

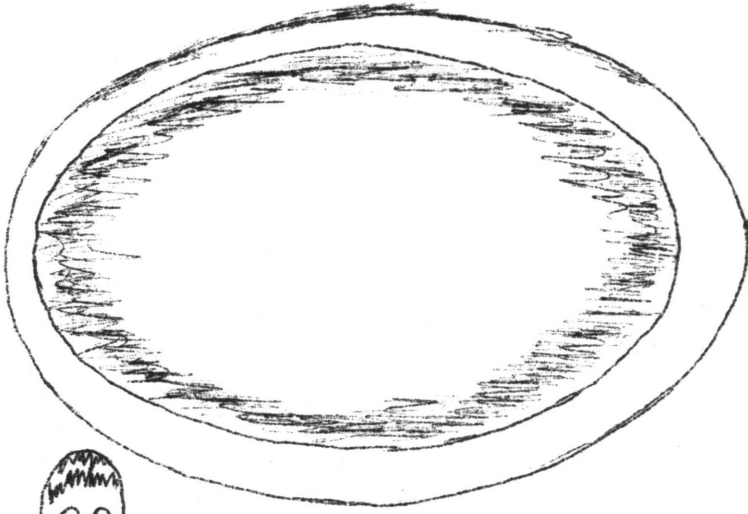
"Ballongen" skulle följaktligen ha följt Anssi längs en sträcka på 200 meter, med samma hastighet utan att fastna i något träd.

- Ballongen var grön - Anssi beskriver föremålet som blankt metalliskt - ej grönt.

- Under den upphittade ballongen fanns radiosondapparaturen kvar, men Anssi såg inget hänga under det föremål han såg.

- Med hänsyn till rådande vind skulle "ballongen" först ha haft sidvind och efter den plötsliga 90-graderssvängen - rak motvind.

Åbo-föreningens slutsats är att föremålet ej kunde vara identiskt med radiosondballongen, och hur - förresten - förklara humanoiden, 90-graderssvängen och vätskan som sprutade över Anssi?

Föremålet observerat
av Anssi Hakala

Humanuiden i Marttila

Vätskan kom samtidigt med att föremålet accelererade. En teori framkom att vätskan - som sprutades ut från främre kanten - skulle ha varit läckande batteri-vätska från de åberopade radiosonden. Men, detta är osannolikt, menar man: Svavelsyra fräser inte då den kommer i kontakt med luft eller människohud.

Vätskan orsakade heller inga skador, förutom den korta, "kittlande" känslan.

Anssi beskrivs som en lugn och tystlåten grabb, inte särskilt fantasifull. Han hade inte läst någon UFO-bok. Det enda han fått veta om UFO:s är vad han kunnat läsa i några dagstidningar. Han visste t.ex. inte innebörden av ordet "humanoid" då undersökarna frågade.

Hans föräldrar tror på vad han berättat, liksom grannarna som känner honom väl. I skolan och bland andra som inte känner honom har reaktionerna varit mer skeptiska, men det beror förmodligen på att han var ensam om observationen.

Kommentar: Liknande humanoider observerades bl.a. i Belo Horizonte, Brasilien 14.9 1967. Många detaljer stämmer: "långa" (200-210cm), grönt skinn, två stora runda ögon, "uppsvullna hälar" (jfr Anssis "klumpfot"). Även dessa varelser föreföll att sväva ovanför marken.

Källa "Humanoidien Maaailma" nr 8/1973 och 1/1974. Översättning: Jorma Heinonen. Svensk bearbetning Anders Liljegren. KREDIT. UFOLOGEN mars-april 1974.

Oförklarligt - men sant!

Vad var det för underligt som hände med Clarita, 18 år? Hon skrek att hon var jagad av en "Sak" med stora ögon och huggtänder. Och inför en rad vittnen - läkare borgmästare, poliser och journalister - blev hon biten över hela kroppen av detta osynliga...

Det var en het majnatt 1951 som en skara människor samlades kring en skrikande ung flicka på en gata i Manila.

Flickan tyktes kämpa med något osynligt. Hon skrek i förtvivlan, vred sig och försökte med händerna slita bort någonting från sin kropp - någonting som inte fanns.

Hela tiden vrålade hon: "Den biter mig! Den biter mig!"

Människorna skrattade och blinkade åt varandra.

Flickan var tokig, det var ju tydligt. "Den biter mig!" Vilken den? Ingen såg ju någonting. Kanske var hon påverkad av opium, kanske hade hon druckit absint.

Eller hade hon rent av hungerhallucinationer - det var ju tydligt att det här var ett av krigets många efterlämnade ungdommar, hemlösa och utan föräldrar.

Man kallade på polisen och poliserna tog den skrikande och sprattlande flickan med sig till stationen.

Hon förklarade mellan gråtattackerna att hon hette Clarita Villaneuva och att hon var 18 år. Hon bönföll poliserna att se på hennes arm: där fanns ju märkena efter bettet! Och faktiskt: på Claritas arm fanns åtta märken efter kraftiga tänder.....

Men hur skulle polismännen kunna tro på flickans fantastiska påståenden att "Saken" hade bitit henne.

Vilken sak? Hon försökte förklara: "Den liknade en människa men hade stora ögon som stod ut. Den var

svart och tycktes flyta i luften." Clarita låstes in i en cell där hon snyftande sjönk ner på golvet.

För några minuter var allt lugnt. Men så började hon skrika igen. -Den kommer! "Saken" kom genom de låsta celldörrarna. Den angrep henne igen, skrek Clarita som nu var fullkomligt hysterisk av skräck.

En trött polisman låste upp dörren och tog flickan med sig ut i hallen.

Då inträffade framför hans ögon något fruktansvärt.

På den skrikande Claritas överarmar och axlar uppstod plötsligt stora sår av tänder, bitsår, som liksom täcktes av saliv...

Polismannen blev nu lika förskräckt som Clarita och sprang och hämtade hjälp.

Polischefen tillkallades, liksom en läkare och borgmästaren i staden, Arsenio Lacson.

Läkaren - som var den officiella rättsläkaren Mariano Lara - var förargad över att ha blivit väckt mitt i natten. Han förklarade vresigt att vem som helst ju kunde se att flickan hade ett epileptiskt anfall. Naturligtvis hade hon själv bitit sig under anfallet.

Han gick förargad därifrån.

Men borgmästaren och polischefen stannade kvar. Hade flickan bitit sig själv? Omöjligt! Ingen kan bita sig själv i nacken eller på skuldrorna.

Och där fanns ju stora märken av tänder.

Clarita Villaneuva sov den natten framför polisernas ögon på en bänk ute i polisstationen. Hon lyckades till slut snyfta sig till sömns. Men nästa morgon när hon skulle överföras till fängelset för förhör hördes åter ett hjärtskärande skrik. "Saken var efter henne igen!

Den här gången var rummet fullt av människor.

Där var rättsläkaren Mariano Lara. Där var journalister, som kommit för att höra närmare om den märkliga historien. Och där var flera poliser.

När Clarita började skrika grep två starka polismän den lilla späda tonårsflickan och höll henne i ett stadigt grepp. Och inför deras skräckslagna ögon sjönk nu osynliga tänder in i hennes hull.

Något - vad det nu var - bet Clarita i armarna, i halsen och i handflatorna. Attacken varade i några minuter. Sedan svimmade flickan.

Rättsläkaren undersökte henne och erkände: Detta var något oförklarligt. Bitmärkena var synliga nog. Han hade haft fel: flickan kunde inte själv ha tillfogat sig dem. Han krävde nu att man åter skulle tillkalla borgmästaren och ärkebiskopen.

När borgmästaren kom 30 min senare hade Clarita återfått medvetandet. Betten på hennes armar hade svullnat och hennes ena handflata var tjock och blåaktig.

Tänderna hade sjunkit djupt in i köttet. Borgmästaren och läkaren skulle föra henne till sjukhuset i bil när flickan började skrika att "Saken" var efter henne igen.

Och den här gången kom den inte ensam - det var två av dem!

Borgmästare Lacson vittnade efteråt att han med sina egna ögon såg osynliga tänder begrava sig i flickans hals, på båda sidorna om srupen. Ett blett träffade Claritas hand när borgmästaren höll den.

Men "Saken" angrep ingen annan än den 18-åriga flickan, trots att det var många närvarande.

Det tog femton minuter innan bilen tog sig genom Manilas gator till sjukhuset. Resan var en mardröm för Clarita, läkaren och borgmästaren. Hela tiden anföll "Sakerna". Men när de väl nått sjukhuset upphörde plötsligt attackerna.

Clarita hämtade sig långsamt och blev helt frisk.

Hon upplevde aldrig mera något liknande. Ingen kunde efteråt förklara den märkliga händelsen. Många vittnen intygade att de med egna ögon sett att Clarita blev biten av något osynligt - men vad "Saken" var kunde de inte ens ha några teorier om.

- Det var det hemskaste jag upplevt, förklarade dr Lara efteråt. Jag var helt enkelt stel av skräck!

.....

Källa: HJ Nr 36 1973.

30 familjer försvann spårlöst!

När pälsjägaren Joe Labelle närmade sig den lilla byn Anjikuni i nordligaste Kanada en novemberdag 1930 kände han en krypande känsla av obehag. Varför var det så tyst? Byborna brukade ju hälsa honom med glada rop och hundskall. Men nu syntes inte skynten av liv...

Ett av det här Århundradets stora mysterier är fall-
et med de 30 familjerna - män, kvinnor och barn - som
försvann spårlöst från sin lilla by i nordligaste Kanada
en höstdag 1930.

Än i dag har ingen kunnat lösa gåtan. Man vet att nå-

gon - eller något - lookat hela byn att hals över huvud lämna sina hem för att aldrig mera återvända.

Det finns inga som helst spår efter människorna i byn trots att polis och militär provat alla möjligheter och sökt överallt. Hämtades de till en annan värld av ett "flygande tefat"...?

Historien började en kall novemberdag när pälsgjägaren Joe Labelle nådde fram till byn Anjikuni intill sjön med samma namn under en av sina jaktturen på den frusna tundran. Labelle hade varit i byn åtskilliga gånger under sina många år som jägare.

Han glädde sig i förväg åt det mottagande han skulle få av sina vänner bland byborna: varmt kaffe, mat och en sälskinnsbädd i någon av eskimåhyddorna.

Men när Labelle närmade sig byn fick han en krypande känsla av att något var på tok. Varför skällde inte hundarna? Varför syntes inte en människa?

I den kalla nordanvinden fladdrade skinnen som täckte hyddornas öppningar övergivet. Några kajaker låg uppdagna på stranden. Men inte en människa syntes till.

Labelle berättade senare för polisen hur han stannade upp och ropade "Hallå" så högt han kunde. Men han fick inget svar. I den lilla vänliga byn rådde dödens tystnad, och det var med oro och obehag som pälsgjägaren närmade sig den första av hyddorna.

Han vek sälskinnet åt sidan och gick in. Elden var slocknad, men en kittel med mat - stelfrusen - hängde över eldstaden. Kläder och husgeråd fanns kvar orörda, gevären hängde på sin plats intill dörröppningen, allt tydde på att husets invånare var strax i närheten. Men i byn Anjikuni fanns inte ett liv längre.

Joe Labelle blev skräckslagen. Han kände igen en av kajakerna som låg uppdragen på stranden: båten tillhörde byns huvudman. Den var halvt sönderslagen av vågorne, vilket tydde på att ingen använt den under lång tid.

Så skulle aldrig en eskimå låta sin kajak förstöras..

I ungefär en timma stannade Labelle i byn, undersökte varenda hydda, ropade på sina vänner och letade efter spår av dem. Men vart han än kom rådde samma överkliga tystnad, samma tecken på plötsligt uppbrott.

Byborna hade inte hunnit äta, inte klätt sig, inte tagit det nödvändigaste med sig: geväret.

Något mycket underligt måste ha hänt... Labelle tog sig snabbt de ca 50 milen ner till den stora militärbasen i Churchill vid Hudsonbukten där han larmade myndigheterna om sin märkliga upptäckt.

GRAVARNA VAR TOMMA.

Polis och militär finkammade varje milimeter av området. Ett hundratal meter från byn hittade man resterna efter sju hundar som stått bundna vid några träd.

Rättsmedicinska undersökningar visade att de svultit ihjäl.

Men den allra märkligaste upptäckten gjorde man i närheten av den plats där de döda hundarna fanns.

Där hade eskimåerna en gravplats där de begravt sina döda på sedvanligt eskimåsätt under ett stenröse.

Nu var gravarna öppnade och de dödas kroppar borttagna - men inte av något djur. För de undanplockade stenarna låg i prydliga högar...

Under flera veckor undersökte man området kring byn Anjikuni i detalj. Man kom underfund med att det måste vara ungefär två månader sedan byborna så plötsligt försvann. I kittlarna fanns nämligen rester av bär som mognat i september.

Detta är vad man till dags dato vet om det mystiska försvinnandet i Anjikuni: Byns 30 familjer höll på med sina vardagssysslor en eftermiddag i september - kvinnorna höll på att laga middagsmålet - när något inträffade som fick dem att överge allt de höll på med utan ett ögonblicks dröjsmål.

Sannolikt trodde de att de strax skulle komma in igen.

Maten stod ju på elden, en mamma höll på att sömma småbarnskläder, hundarna stod bundna i närheten.

Hade de flytt över tundran? Nej, Kanadas skickligaste spårare fann inga som helst tecken på att de tagit den vägen. Hade de gett sig av över sjön? Nej - kajakerna låg ju på stranden. Hade de blivit överfallna? Knappast.

De hade ju sina gevär intill dörröppningen, men ingen av dem hade rört vapnen.

De hade lämnat sina hem, grävt upp sina döda och - försvunnit. I polisens register arkiverades fallet Anjikuni som olöst.

Det finns en förklaring som myndigheterna faktiskt tagit på allvar - men givetvis aldrig offentligt erkänt - när det gäller det märkliga försvinnandet.

Det är, hur otroligt det än låter, att de 30 familjerna hämtades av någon sorts flygfarkoster.

Vittnen i andra delar av Kanada hade på sensommaren sett märkliga ljusfenomen som aldrig fick någon förklaring. Vittnesmålen liknar till punkt och pricka de berättelser som senare - framför allt på 50- och 60-talen - lämnats om de "flygande tefaten".

Om människorna försvunnit upp i luften förklarar det varför det inte fanns några som helst spår. Det förklarar också varför avfärden skett så plötsligt och varför man inte tagit till gevären.

Kanske ger det också en förklaring till att även de döda tagits med. Främlingarna från rymden kan ha haft intresse av att få veta hur jordevarelserna slutar sina liv.

Källa: H.J. Nr 33 1973.

.....

Mini-UFO Inspekterar

Natten till den 22 juni 1972 hade den 20-årige spanske teologiestuderanden Javier Bosque i Logrono, nordöstra Spanien, en egendomlig upplevelse.

Vi fick en lång intervju med den unge mannen och pressade honom hårt i vår önskan att få fram den fullständiga berättelsen.

Han visade sig vara en mycket trevlig, naturlig och intelligent människa, högst trovärdig.

Han hade spelat in gitarrövningar på en bandspelare som stod på en stol vid sidan av hans säng den aktuella kvällen. När han gick till sängs slog han på sin transistorradio och började till den svaga bakgrundsmusiken läsa en bok. Bredvid sängen hade han ställt ett stort askfat på fot och satt en lampa ovanpå.

Den lyste främst mot den motsatta väggen, nära fönstret, och gav rummet en svag upplysning.

Natten var långt framskriden men han läste vidare.

Radiostationen hade slutat sina sändningar men han hade inte tänkt på att stänga av apparaten.

Klockan två på natten märkte han att det plötsligt blev ljusare. Först trodde han att strömstyrkan ökat, vilket inte är ovanligt på natten när elnätet blir mindre belastat. Han lade ifrån sig boken på nattduksbordet, lutade sig då lätt ut till vänster och kom att kasta en blick mot fönstret, som stod på glänt.

Till sin oerhörda förvåning såg han då ett intensivt ljus komma in mellan gardinerna, tydligen efter att ha passerat fönsterspringan.

Hans förvåning växte till fasa när han såg att gardinerna långsamt vek undan för att släppa förbi det lysande föremålet, som kom rakt in mot öppningen till sovalkoven.

Föremålet verkade skrämmande, helt enkelt därför att det inte gick att ens gissa vad det kunde vara.

Det rörde sig sakta och ytterst tyst, surrade inte eller gnistrade på något sätt. Det höll sig på nästan två meters höjd.

Just vid öppningen till alkoven stannade det. Ljuset var intensivt. Det sved i hans ögon, och skräckslagen drog han upp täcket till ansiktet och sjönk ner i sängen. Föremålet gjorde en överraskande dykning och stoppade omkring 40 cm över golvet. Javier förklarade att det inte ändrade form på något sätt och varierade inte heller i ljusstyrka.

Förvirrad och som förstenad låg han där och kikade försiktigt mot den underliga tingesten. Skulle den göra honom illa på något sätt? Ett tag undrade han om det var vänner som skämtade med honom, men släppte genast den tanken. Detta föremål var alltför märkligt.

Dess rörelser tydde på en ytterst noggrann manövrering. En jordisk leksak skulle kanske kunna fås att flyga eller flyta omkring, men skulle väl uppvisa några tekniska brister.

Men detta föremål var något otroligt och med sitt uppdykande och sina precisa rörelser en utmaning för allt

sunt förnuft. Javier kände att han måste göra något.

Eftersom han märkt att hans transistorradio - ännu påslagen - avgett gälla signaler sedan föremålet kommit in i rummet, kom han på idén att slå på bandspelaren och ta upp signalerna.

Så han sträckte ut armen och satte igång bandspelaren.

Sedan drog han tillbaka armen och väntade....

Ungefär samtidigt som UFO:t sjönk till den lägre nivån, 40 cm från golvet, övergick det till en undersökande fas. En ljusstråle sköt ut, först mot transistapparaten och sedan mot bandspelaren.

Efter att ha dragit tillbaka ljusstrålen höjde sig föremålet åter till omkring två meters höjd, där det stod stilla en stund men satte sedan kurs mot fönstret och försvann. Javier kunde se att det började stiga så fort det kommit utanför fönstret.

På direkta frågor lämnade Javier Bosque följande kompletterande upplysningar:

Föremålet var ungefär 50cm långt och 32-34cm brett, helt äggformat.

Det hade inga utskjutande eller platta delar, utan var helt slätt och lysande. Det fanns inte heller några ränder eller märken på det.

Han är absolut säker på att det hade volym, var tredimensionellt (och alltså ingen projektion, bild av något slag).

Det verkade helt styrt, gjorde bestämda, distinkta rörelser utan minsta tveksamhet. Metalliskt, med slät yta, lysande och på något sätt vibrerande. Han tror inte att det roterade, det fanns inga tecken som tydde på det.

Den undersökande ljusstråle som sköt ut tycktes först vara en utvidgning av själva föremålet. Men den vibrerade inte och var skarpt avgränsad. Den kom ut från en punkt strax ovanför objektets horisontalplan och något till vänster. Bredden på ljusstrålen var omkring 5 cm och den föreföll jämntjock, vidgade sig i varje fall inte påtagligt.

Ljusstrålen sköt ut och drogs tillbaka mycket långsamt, vilket gjorde ett högst besynnerligt intryck. Det föresvävade mig ett tag att det kanske inte var en ljusstråle utan en lysande antenn som sakta fördes fram.

Transistorn dallrade, när den träffades av strålen, men bandspelaren stod stadigare och rubbades inte.

Bortsett från bandupptagningen av de signaler transistorn gav ifrån sig och som uppenbarligen inducerades av föremålet, lämnade detta inte några som helst spår efter sig.

När undersökningsstrålen drogs tillbaka, började han känna sig bättre till mods berättar han vidare.

Efter att ha varit skräckslagen och kallsvettig började jag nuandas lugnare. Jag satte mig upp i sängen, ställde transistorn mot benen och höll mikrofonen i händerna. Hur länge föremålet skulle stanna där kunde jag ju inte veta, men jag kände att jag måste göra en bra inspelning.

Till sist nämnde Javier Boque att han ett tag helt uppfylldes av en idé som kan beskrivas som

MAT TIDEN, TA TIDSMÅTT...

Han är något oroad av den intensitet och varaktighet som detta "budskap" fick - det försvann samtidigt med att UFO:t sköt iväg.

Tanken hade en väldigt styrka, han tyckte att den uppfyllde hela hans huvud, och att han inte riktigt kan redogöra för om det var en påverkan utifrån eller om den sprang upp ur hans eget medvetande.

Källa: Från spanska STENDEK, sep 1972 och FlyingSaucer Review, mars-april 1973. Kredit: GICOFF Information Nr 4 1974.

.....

UFO-Rapporter

30/1 1974, Svängsta. Rör det sig om ett vanligt stjärnfall, eller har det inträffat en allvarlig flygolycka?

Ett ljussken och en explosion i luftrummet över Sundsjön, strax utanför Svängsta i Blekinge i går kväll mystifierar.

Omkring klockan 20 fick brandkåren i Karlshamn in ett larm från en kollega i Svängsta, som sett ett eldklot

på himlen rakt över sjön. Detta hade sedan exploderat i bitar vilka seglat rakt ner i sjön eller hamnat bredvid den.

Från brandstationen beordrade man genast ut ett fordon, som letade genom området kring sjön, men utan resultat. Man kunde inte hitta något som helst spår av något flyghaveri.

Brandmännen tog också kontakt med befolkningen i området, men ingen tycks ha märkt något ovanligt.

(Kvällsposten, 31/1 1974).

30/1, Svängsta.

Himlafenomenet över Svängsta - som sydöstan berättar om i fredagens tidning - blir mer och mer förbryllande.

För nu har det visat sig att flera personer sett det glödande klotet som dessutom spydde rök och gnistor omkring sig.

Den som såg det mystiska föremålet helt tydligt var Svante Henriksson, Svängsta, vid gamla Haldaoområdet med fin utsikt över Hundsjön.

- Jag satt och såg rapport på TV den aktuella kvällen.

Och plötsligt såg jag utanför mitt fönster ett stort glödgat klot, ungefär en meter i omkrets.

Jag gjorde min Hustru, Lilian, uppmärksam på fenomenet och vi såg båda hur klotet sakta dalade ner över Hundsjön mot Ebbarp till.

Det gick alltså ner i öster och såg ut som en glödande massa, som avlagrade stora flagor som sedan svartnade.

En annan som vid samma tidpunkt såg det glödande klotet var syster Siv Andersson och hennes 8-åriga dotter.

- Det såg helt enkelt hemskt ut och min dotter blev helt stel av skräck och kunde inte röra sig på en lång stund.

Själv uppfattade jag det hela som en stor måne. ett glödande klot helt enkelt som lyste upp en stor del av terrängen bortom Hundsjön.

Under kvällens lopp var det också flera som kontakta- de brandkåren i Karlshamn

9/2, Edsbyn-Bollnäs.

- Jag påstår inte att det var ett flygande tefat jag såg. Men ett sådant ljusfenomen har jag aldrig tidigare

upplevt. Taxichaufför Bengt Jonsson blev på lördagsmorgonen vittne till ett märkligt fenomen på himlen.

Under en körning mellan Edsbyn och Bollnäs såg han en kraftig ljuspunkt med ett upp och nervänt "V" på undersidan.

Det var som att se TV-masten på håll, men betydligt tydligare. Men i den riktningen fanns ju ingen TV-mast.

Klockan var en kvart över sex på lördagsmorgonen när Bengt Jonsson första gången såg ljusfenomenet. Han anropade taxis växel och berättade vad han såg.

- Jan funderade ett tag om det kunde vara en satellit eller helikopter men de skulle inte ha varit synliga så länge. Under hela körningen höll jag ögonen på fenomenet.

Jag hade några bilar efter mig, och de bilisterna borde också ha sett vad jag såg.

- I Alfta syntes fenomenet som tydligast. När jag passerade kvarnen i Sörbo satte det fart mot Kilaforshåll-
et. Ännu en kvart över åtta såg både jag och en ambulansförare i Kransen ljuspunkten, fast då hade den förflyttat sig längre bort. Hade jag inte sett fenomenet tidigare hade jag trott att det var en stjärna.

- Verkligen knepigt. Ljuset syntes så tydligt....
(Ljusnan, 11/2).

9/2. Alfta

Stort rött ljus försvann över Långhed. Det var uppenbarligen samma mystiska ljus vi såg på lördag kväll som tidigare skrivits om i Ljusnan, säger Bengt Olof Einars från Västana i Alfta. Bengt Olof berättar att han tillsammans med sin hustru och C Eriksson upptäckte ett stort rött ljus på himlen på ca 800 meters avstånd.

Över den stora ljuskäglan syntes ett stort antal mindre ljuspunkter. Ljusskenet stod stilla rätt länge innan det försvann i riktning mot Långhed. Inget ljud hördes. De åsyna vittnena utesluter helt att det kan ha rört sig om flygplan eller helikopter.

(Ljusnan 13/2).